

Daha Çok Yakabilirsiniz Canımı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ağustos 2020

Bir imgenin sağaltımıdır belki de içinde dönendiğim rahmi mi yoksa rüyaların, düş geçidinden geçiş hakkı tanınmayan bir kumanya ve işte patavatsızlığın izleğinde sürüyorum gönül tarlamı ve sürünüyor yalnızlığım bir şiirin kollarına serildiğim her düşü de mutluluk bellediğim beşeri bir zaaf iken irkildiğim kadar üstüne gitmekten haz duyduğum.

Misafiri olduğum yorgunluk ve katları.

Düşüş atıp da şeşi beş gözlerimle irkildiğim bir hümayun adeta içinde dönendiğim Kâbe elbet içimde yaşayan her yürek iken gözümü sakındığım yeter ki yıkılmasın Kâbe'nin duvarları.

Azat edilmeyi bekleyen bir koşu içimin adımlarında adımları sayıklayan bir vaveyla ve hizaya gelmez iken insanlık neyin nesidir bu afra tafra?

Az kaldı.

Çok zaman geçti.

Küstüm belki de ama bilemediler ama biledim ben yüreğimi söğüt dallarında s/alındığımı da görmedi kimseler yetemedim kimseye elbet saf tuttuğum kimsesizliğimle ihya ettim acılarımı çünkü canım daha da çok acımalıydı.

Hey, sen, hangi uyrukta saklısın?

Ve sen, yanık sesli bayım söyle nedir son buyruğun?

Azıcık açılın da geçeyim aranızdan: mademki bir ömür bilemediniz nerede durmanız gerektiğini ve işte Tanrı buyuruyor şimdi: kolaysa tanımayın da hani o sosyal mesafeyi.

Fermanımı baştan yazıyorum.

Yetmedi şiirlerden taşıp bentler aşıyorum.

Sevmekten de yüreğim aşınıyor hani: gerçi yalan söyleyen dilleriniz çoktan aşındı ama...

Sükûnet diliyordum bir zamanlar ve rüyalarımı başucuma astım.

Yalanım yok, bayım: acı çekmekte ısrarcıyım ve bu yüzden istediğin kadar görmezden gel beni.

Titrim aşk.

Tinim maneviyat.

Tiratlarınsa havada uçuştığı kayıp başlıklı bir kazanım.

Körü körüne sevdim madem gözümünden nasıl olur da sakınmam seni?

Kör düğüm olsa duygularım kime ne madem?

Ve işte baştan yazıyorum masalımı ben ki; düş perimle iştigal sen ki çatak kaşlarınla yarattığın tüm dağlara çaktığın selamı elbet sahiplendi Tanrı.

Sözcüklerim tek lüksüm ve kayıbım aslında garbım ve yalnızlığıma kibrit suyu döken bir imge olsa olsa ve ederi yok saflığımın ve işte yorgan döşek şiiirler yürekten sızan sızılar aslında ölü şairler benim tek yoldaşım hem yaşayanlardan mı gördüm ben sevgiyi üstelik katıksız sevip de asılı kaldığım göğse bir kurşun da onlar sıktılar.

Sancılı bir eflatun çığırıyor adımları bense pembeyim.

Yanlış bir renkte asılı ruhum oysaki ben doğuştan beyazım.

Sezilerimde saklı ne ise ister rehavet ister rivayet aşkı da boca eden değil miydi Âdem'den beri?

Ölüm öncesi bir düş gördüm yetmedi.

Ömrü düşlere böldüm elbet taşıtı kova kova.

Yangınla yâd ettim yüreğimi ve yaranamadım yâre.

Kaybolan umuttu kaybeden Tanrı değildi elbet gel gör ki kayda değer bir insanlık da yağdu başımıza taş yağdığından beri.

Gitmesi gereken ben değilim de: üstelik yolcu etmedim mi ben bunca beni dün de saklı gizemi de pay etmedim mi ser verip sırlarımla yatıya kaldığım her sızıda pabuç mu bıraktım sanırsın iblise ve zalime ve işte düş yakamda çizik plaklar çalıyorum ve işte gerçeklerin yakasına çiviler çakıyorum mademki

sevilmedim yeniden sevmeliyim nasıl ki çivi çiviye söker, mabedimde sökün eden her yabancıyı da elbet kapı dışarı ettim gücüm yettiğince.

Sönecekse bu ateş yetmez de yandığım.

Solacaksa içimdeki çiçek daha çok açmalıyım şiir şiir ve şiir gözlerinde gecenin yorgun ısıklar çalmalıyım elbet dünden kalan bir yenilgi de değil benimki bilakis sere serpe uzandığım tarihin tekerrür ettiği bir yalnızlıkla ve acılarla ihya olduğum tek gerçek ve siz ve sizler...

Daha da çok yakabilirsiniz canımı yoksa nasıl doğar bu şiirler ve yazgımda saklı bir perçemi savururken nazına niyazına yenik düştüğüm aşkın da peçesini açabilirsiniz ne de olsa dokunulmazlığı var duygularımın ve kalemin.